

Regényi Huba

[Amikor láttalak, de még...]

I.

Amikor láttalak, de még
kicsit sem ismertelek,
azt gondoltam: lám,
igazán derék lány,
és örültem, hogy itt lehet
mellettem, mint
segítóm a munkában,
s követendő minta:
mert volt ám, hogy úgy jártam,
hogy becsúszott valami hiba –
és ő javított csendben.

Aztán megismertelek,
és jöttek a napok,
amikor a gond jókedvet temet,
és láthattam, ahogy
menetelsz, és egyre küzdesz
azért, hogy jobb legyen,
béketűrésséddel tüntetsz,
hogy egyszer majd egy jobb helyen
találd magad azzal,
aki megszült, felnevelt,
ám kudarcos, bős haraggal
ellened is harcra kelt...

És szaporodtak a sebek,
és mélyült a keserűség,
s bár adtam volna segítő kezet,
az otthonodhoz kötő hűség
erősebb volt benned,

s kitartottál. Persze én
azt hittem, azért tetted,
mert nem kell a jótétemény
tőlem, úgy legalábbis nem,
ahogy eléd vittem,
és nem kellek én sem.
(Tán butaság volt, de így hittem.)

És jöttek a viták, a vád,
az indulat, mi elemészt,
és bár voltak hibák,
melyek így-úgy (felerészt?)
téged terheltek, a másikat.
De nem vettem észre, hogy dacod
és sértettségem átítat
mindent köztünk, s mérgez,
és eljött a napja: bár
alig vittünk párat véghez
terveinkből (táruk
tele, soruk tömött),
a bizalom megtörött.

II.

Nemcsak társam, nemcsak terhem
s feladatam az életben,
ajándékom is te voltál,
ha hibáztam, ritkán szóltál,
s nemcsak vittél, sokszor adtál
olyasmit is, mit nem kaptál
másoktól tán túl sokat... -
és én folyton félrenézve
épp csak azt nem vettem észre:
nem te választottad sorsodat.

III.

Ám egy napon, mi olyannak
tűnt, mint a többi tömkeleg
(kesze-kusza gombolyagnak,
melyben sok gond öltre megy),
a hétköznapi robot szavát
új, frissebb hang törte meg:

Bár nem nagyon izgatott,
miféle gizgazok
lepik a múlt sérelmeit,
kezdetben a beszéd felzaklatólag hatott,
de, mert vita úgysem segít,
halkan, higgadtan folyt a szó.
S az volt legfőbb érdeme,

hogy bármily felkavaró,
őszinteséget szült.
S a kölcsönös jobbító szándék,
mint megkésett ajándék,
hatott, s a párbeszéd kiteljesült:
elhangzott mind, amit eddig
mind a kettőnk elkerült.

És most, mintha csak fohász szólna,
halk himnuszként motoz bennem,
mit kipréselt a dalnok toroka:
„Még egyszer válassz engem!”
S ha rágondolok: ha így volna...
beleborzong testem, lelkem.

Nem tudhatom, hogy lesz végül,
hisz mással vagy, és köt e tisztség,
de a reménytől megszépül
a várakozás (sőt tán így szép).
Amit kaphatsz: árnyas kis stég

sebes patak partján állva.
Bár hergelik az elrohanó habok,
kitart, mert legfőbb vágya:
biztos pontot adni.
S ezzel én is így vagyok:

mert e perctől azon leszek,
problémáid bármily nagyok,
bonyolítás helyett
könnyítsem az életedet
(s ha alkalmam lesz, hát ígérem,
bizonyítom is neked)!